

Tyskland. Og maa jeg dernæst hævde, at vort flade Land, som det ærede Medlem udtrykte sig, eller, som jeg rettere vil sige, vort flade *Oland*, er saa vanskeligt et Jernbaneland, som tænkes kan, paa Grund af de nødvendige mellemiggende Færgeanlæg, af hvilke vi har 8, eller 9, hvis Ruten Kalundborg—Aarhus skal medregnes, og at vore Jernbaneanlæg er relativt dyrere baade i Anlæg og navnlig i Drift end de tre Landes, Takstsammenligningen er draget med. At vor Færgedrift er kostbar, vil alle forstaa, naar de erindrer, hvorledes man har ment at kunne opnaa en billigere Drift paa Strækningen mellem Strib og Fredericia ved Anlæg af en Jernbanebro til en samlet Udgift paa 37 Mill. Kr., altsaa i Virkeligheden blot for at opnaa at faa 900 Meters Jernbanespor mellem Fyn og Jylland.

Det ærede Medlem vægger sig imod, at det skulde være ham, der ved sin Agitation havde fremkaldt saadanne overdrevne Forestillinger om, hvad Takstnedsættelser betyder for Erhvervslivet, som jeg gav et talende Eksempel paa ved min Fremstilling af, hvorledes en 20 pCt.s Nedsættelse af Kultaksterne kun vilde medføre, at en lille Villa kan bygges ca. 2 Kr. 20 Ø. billigere end nu. Det ærede Medlem erklærede, at han kun gentog, hvad Erhvervene havde sagt. Overfor denne Undskyldning kan jeg kun hævde, at det ærede Medlems fremtrædende Stilling indenfor hans Parti dog formentlig forpligter ham til ikke uden Undersøgelse at kolportere videre saadanne Følelser og Stemninger. Erhvervene raaber jo ogsaa paa andre Ting. Erhvervene raaber jo ogsaa paa Told, uden at det ærede Medlem dog hidtil har ladet dette Raab uundersøgt gaa videre.

Begge de ærede Medlemmer, Hr. N. Neergaard og Hr. Rode udtalte, da de første Gang havde Ordet, at man ikke kan forlange Statsbanernes Kapital forrentet i en Krisetid, og da jeg derefter taknemmeligt erklærede, at der heller ikke vilde blive Tale om Forrentning, før Krisen var ovre, fandt det ærede Medlem Hr. Rode det for godt at mistyde denne min Udtalelse saaledes, at nu havde jeg sagt, at jeg ikke mere kræver Forrentning, at jeg ikke mere kan faa Forrentning, at jeg opgiver Forrentning. Det ærede Medlem kan berolige sig, jeg agter ikke at opgve det Maal, at Statsvirksomhederne, herunder Statsbanerne, skal forrente sig, selv om jeg ikke tør paaregne det ærede Medlems virksomme Støtte hertil.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der er fremsat af forskellige Talere, ogsaa af Ordførerne for de forskellige Partier, angaaende de Nedsættelser, som man mener at burde og maatte kræve paa Budgettet, saaledes som dette foreligger.

Jeg har lagt Mærke til, at blandt alle Udtalelser herom er der ikke fremkommet bestemte Forslag udover det, at Venstrepartiet i hvert Fald vil nedskære Tjenestemandslønningerne — nogen bestemt Udtalelse om, i hvilket Omfang man vil nedsætte Tjenestemændenes Lønninger, er der dog, saa vidt jeg har kunnet bemærke, ikke fremkommet her i denne Sal —, men ellers har Udtalelserne om Nødvendigheden af Nedsættelser været holdt meget alment, og jeg kan for saa vidt sige, at vi ikke er kommet stort længere i denne Henseende, end vi var ved Vælgermøderne i Sommer, paa hvilke man fra Venstres og de Konservatives Side, men navnlig fra Venstre, fremsatte disse stærke Nedsættelseskraav uden dog at formulere dem. Det har altsaa ikke været muligt, selv ikke i Rigsdagen, hvor man dog har Pligt til at vide, hvad man vil, og ogsaa til at sige, hvad man vil. Det har ikke været muligt her at faa bestemte Oplysninger om, hvor der skulde skæres ned; de enkelte Udtalelser, der har taget bestemt Sigte, vedrører jo saa smaa Omraader, at det ikke kan frembringe de store Nedsættelser, som man fra disse Sider ønsker. Jeg tror, jeg kan gaa ud fra, at der foreligger, i hvert Fald fra Venstres Side, et, ganske vist ubestemt udtrykt, Kraav om, at vi skal ned med en 20—25—30 pCt. — jeg ved ikke, hvilken af disse Procenter Venstre til Slut ønsker at fortøje sit Fartøj ved, men de har været nævnt forskellige Steder —, men jeg tror, at saadanne Udtalelser i al Almindelighed ikke gør noget synderligt Indtryk, i hvert Fald ikke, hvis man overvejer Tingene nærmere. Enhver vil kunne sige sig selv, at saadanne Nedsættelsesprocenter paa det samlede Budget vil det være umuligt at tage alvorligt, medmindre man samtidig bestemte paaviser, paa hvilken Maade man er i Stand til at bringe Budgettet saa stærkt ned.

Nu ved vi jo, at det konservative Folkeparti og Venstrepartiet ikke ønsker, at Militærudgifterne skal nedsættes. Det Forslag, der er stillet under Finanslovsforslaget, og det særlige Lovforslag, der derom er fremsat, gaar ud paa, at Militærudgifterne nedsættes med ca. 10 Mill. Kr., hvad der vilde betyde en Nedsættelse af de militære